TIL HJORTENS FLUGT

I fjerde Sang af Hjortens Flugt (Den vandrende Sanger) giver Christian Winther det yndefulde Billede af Humlehøsten, saaledes som han sikkert selv har oplevet Arbejdets muntre Fest paa Landet i sin Barndom og Ungdom. Det hedder her (1. Udg. 1856, S. 56):

Rask Hjort nu afklædte
Hver Sime og hver Stang,
Den Møller og hans Datter
Bar gjennem Døren trang
De brusende Stengler
Med deres Rigdom paa;
Af bittersøde Kryder
Da dufted hver en Vraa.

Der er næppe mange Læsere, der bemærker, at 2. Linie indeholder et lille Problem, eller rettere et lille Stykke Kulturhistorie.

Verner Dahlerup forholder sig tavs; Oluf Friis skriver (Dansklærerforeningens 10. Udg., S. 135): sime: snor, reb (især af halm). Det er fuldkommen rigtigt; men der siges ikke noget om, hvad Simen har været brugt til eller hvad det er, man afklæder den.

Forklaringen er følgende: Humlen er som bekendt en klatrende Plante; og hvor man har rigeligt med Granrafter, sætter man en saadan ved hver Humleplante og lader den krybe op ad den. Nu koster Granrafter og andre Humlestager jo Penge, og derfor hjalp man sig ofte med et billigere Materiale til Støtte for Humlerankerne.

Paa Toppen af en solid Træstang surrede man en Del spinkle godt 1 Al. lange Knægte, saa at de sad paa Stangens Top som et Kors, eller de strittede ud fra den som Egerne fra et Hjulnav. Til Enden af hver af disse Knægte bandt man en Halmsime, hvis anden Ende med en Pløk eller en Tøjrepæl fastgjordes til Jorden. Og saa lod man sine Humleranker (4 til 8 Stykker, saaledes som Stangen kunde bære) klatre til Vejrs paa Halmsimerne og Stangen. Naar Humlen skulde høstes, tog man Stangen ned og afklædte Sime og Stage, saaledes som Christian Winther skriver, eller man lod Humlerankerne, som kunde være vanskelige at faa af, sidde paa Simen og tørre. De var ganske fortrinlige til at fyre op med i Bagerovnen.

Den, der har Lyst til at se en saadan Stang med Simer, kan gøre det i Frilandsmuseet i Lyngby, hvor den findes ved en af de gamle Gaarde.

Det er ganske vist et ubetydeligt Bidrag, jeg her har givet til Fortolkningen af Hjortens Flugt; men det viser, hvor nær Christian Winther i sine Skildringer af Almuelivet og Landet holder sig til Virkeligheden.

Oehlenschläger lader uden Skrupler Thor sko sine Gedebukke, hvad han nok vilde faa svært ved; saadanne Fejl begaar Christian Winther ikke. Han var jo født paa Landet, han holdt af at færdes blandt Bønderne, og han brugte sine Øjne og gjorde Iagttagelser, som han gav os tilbage i sin Poesi. Og det bliver den efter min Opfattelse ikke ringere af.

H. C. Broholm.